

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 51 Brno	
Došlo: 19-06-2008	
12504/2008/310	
Číslo: 3775/08	vyřízení:
Přílohy: /	002
	OSOBNĚ

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce **Statutárního města Hradec Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Československé armády 408, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp, ze dne 18.4.2007,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp, ze dne 18.4.2007, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 2.000,-Kč do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně ze dne 30.5.2007 se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.4.2007, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp, jakož i jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného ze dne 8.1.2007, č.j. S249/05-21310/2006/510-če.

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zahájil se žalobcem jakožto zadavatelem veřejné zakázky „Zajištění nakládání s komunálním odpadem včetně zajištění provozování sběrných dvorů pro Statutární město Hradec Králové“ z vlastního podnětu správní řízení podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Rozhodnutím ze dne 27.1.2006, č.j.

VZ1S249/05- 02913/2006/510-če konstatoval na straně žalobce porušení zákona a uložil mu pokutu ve výši 750.000,-Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad k žalovanému, ten svým rozhodnutím ze dne 24.10.2006, č.j. R027/2006/02-18466/2006/300-Šp uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dalšímu řízení. V něm bylo rozhodnuto, jak je uvedeno shora.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry orgánu 1. stupně, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 102 odst. 1, písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon“), a to tím, že uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, přičemž nedodržel postup pro přidělení veřejné zakázky, neboť nesplnil povinnost uvedenou v § 30 odst. 3 zákona tím, že neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, přičemž uvedený postup žalobce mohl ovlivnit stanovení pořadí nabídek. Povinnost uvedenou v ustanovení § 30 odst. 3 zákona potom žalobce nesplnil tím, že vyžadoval přehled o počtu zařízení k odstraňování komunálního odpadu, resp. ostatních zařízení pro nakládání s odpady způsobem, který nemá prokazatelnou souvislost s předmětem zadávané veřejné zakázky. Tuto skutečnost žalovaný i orgán 1. stupně spatřují v požadavku žalobce na prokázání počtu zařízení k odstraňování odpadu a počtu dalšího technického vybavení k nakládání s odpady, přičemž relevantním údajem o těchto zařízeních a vybavení je jejich kapacita.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné z následujících skutkových a právních důvodů:

1. požadavky na prokázání technické kvalifikace dodavatelů byly v zadávací dokumentaci stanoveny zcela v souladu se zákonem a s dostupnou rozhodovací praxí Úřadu pro hospodářskou soutěž, posouzení stanovení těchto požadavků v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí orgánu 1. stupně se této praxi vymyká;
2. rozhodnutí je vnitřně rozporné, když na straně 16 v odst. 43 žalovaný uvádí, že nikdy nebylo vysloveno, že zadavatel je povinen stanovovat požadavky na technickou způsobilost uchazečů pomocí kapacity či velikosti technických zařízení, v dalším textu, zejm. na straně 17 v odstavci 44 a v odstavci 46, na straně 19 v odstavci 52 nebo na straně 20 v odstavci 57 však konstatuje, že dokazování zaměřil na otázku kapacity zařízení pro odstraňování odpadů;
3. požadavek žalobce jako zadavatele na prokázání technické způsobilosti nesměřoval k prokázání požadovaného počtu zařízení do budoucna, ale za období roku 2004.

Pokud jde o požadavky na prokázání technické kvalifikace dodavatelů, podle názoru žalobce je jen na jeho volbě jako zadavatele, jaké zákonné varianty k prokázání kvalifikace zvolí. V rámci těchto variant (§ 3 odst. 1, písm. c), body 1. — 8. zákona) se však od znění zákona nesmí odchýlit (§ 3 odst. 2 zákona).

Žalobce v daném případě vycházel jak ze znění zákona, tak z rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Příslušné zákonné ustanovení, tedy § 33 odst. 1, písm. c), bod 3. zákona stanoví, že technickou způsobilost prokazuje uchazeč „**přehledem** o technickém vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb“. Ze znění zákona tedy vyplývá, že žalobce mohl požadovat prokázání přehledu technického vybavení,

tedy jeho počtu, přičemž možnost požadovat další parametry zařízení zakotvena není, tudíž není přípustná. Žalobce již v průběhu řízení před správními orgány poukazoval na to, že tam, kde zákonodárce bližší specifikaci při prokazování kvalifikace dodavatelů připustil, to také do zákona výslovně zakotvil (např. § 33 odst. 1, písm. c, bod 2. zákona).

Stejně tak žalobce již v předcházejícím řízení poukazoval nato, že požadavky na prokázání technické způsobilosti vymezil i v souladu s dosavadní rozhodovací praxí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. V rozhodnutí ze dne 9.3.2005, čj. VZ/S17/05-151/941/05-Ce orgán 1. stupně konstatoval: vymezení odpovídající úrovně v rámci zvoleného způsobu prokazování způsobilosti zájemců, tj. stanovení určité minimální prahové či limitní úrovně způsobilosti, kterou musí zájemce při podání žádosti o účast doložit, je zadavatel povinen uvést konkrétně a jednoznačně v oznámení zadávacího řízení (např. určitou konkrétní výší dosaženého obrátu ve vztahu k předpokládané ceně předmětu veřejné zakázky, **dispozicí určitého technického zařízení pro provedení předmětu veřejné zakázky apod.**). Také požadavek žalobce směřoval k doložení dispozice s určitými technickými zařízeními pro plnění předmětu veřejné zakázky.

Ze shora uvedených skutečností je mimo jiné zřejmé, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí orgánu 1. stupně odporuje základním zásadám správního řízení, zejména zásadě vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), tedy zásadě předvídatelnosti rozhodování správního orgánu a zásadě shodného rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů.

Žalobce k tomuto žalobnímu bodu dále připomíná, že jako město je povinen zajistit odstranění všech odpadů, o nichž to stanoví příslušný zákon, a že vzhledem k obecnému dopadu této povinnosti není objektivní stanovení množství a druhů odpadů a tím i potřebné kapacity příslušných zařízení možné. Opakovaný požadavek žalovaného a orgánu 1. stupně na vymezení technické kvalifikace pomocí kapacity zařízení pro odstraňování odpadu je nereálný.

Od prvního rozhodnutí orgánu 1. stupně se předmětným řízením prolíná myšlenka či požadavek tohoto orgánu, převzatý následně i žalovaným, že požadavek na prokázání technické způsobilosti uchazeče měl být žalobcem stanoven nikoliv jako přehled zařízení pro odstraňování odpadu a dalšího technického vybavení pro nakládání s odpady, ale mělo být požadováno stanovení celkové kapacity takového zařízení či vybavení. Žalobce už v průběhu správního řízení namítal, že kritérií, kterými je možné zařízení popsat, může být nekonečná řada a argumentace o chybějících kritériích by tedy žalovaným a orgánem 1. stupně mohla být použita téměř v každém případě. Žalobce má zato, že žalovaný i orgán 1. stupně nadřadili svůj názor na stanovení způsobu prokazování technické způsobilosti uchazeče posuzování způsobu, jakým postupoval žalobce. Postup žalobce přitom může být posuzován jako porušení zákona jen tehdy, pokud zákon skutečně porušuje, ne tehdy, když se správní orgán domnívá, že žalobce měl postupovat jinak. Žalovaný ani orgán 1. stupně neuvedli, z jakého výkladu ustanovení § 33 odst. 1, písm. c), bod 3. zákona vycházel, opakovaně pouze uváděli, že bez stanovení požadavku na uvedení kapacity zařízení nelze schopnost uchazeče plnit veřejnou zakázku prokázat. Takový postup podle názoru žalobce odporuje požadavkům zakotveným v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které výslovně ukládá uvést v odůvodnění rozhodnutí jakými úvahami se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů.

V napadeném rozhodnutí ani v předcházejícím rozhodnutí orgánu 1. stupně se správní orgány nevypořádaly se skutečností, že požadavek žalobce jako zadavatele na prokázání

technické způsobilosti nesměřoval k prokázání požadovaného počtu zařízení do budoucna, ale za období roku 2004. Prokázání dispozice s určitým počtem zařízení tedy směřovalo k prokázání toho, že uchazeč je určitým způsobem na trhu nakládání s odpady zavedený, a že tedy nepůjde o uchazeče účelově vytvořeného jen pro tuto zakázku. S tím souvisí i ta skutečnost, že podmínky směřující do minulosti mohl splnit každý, a to například podáním společné nabídky s jiným subjektem.

V postupu žalovaného i orgánu 1. stupně proto žalobce opět spatřuje rozpor se správním řádem, konkrétně s ustanoveními jeho § 3 a § 50 odst. 3.

Shora uvedený požadavek je přitom nezbytný s ohledem na složitost právní úpravy v oblasti nakládání s odpady, s ohledem na povinnosti žalobce coby původce odpadů ve smyslu zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a i s ohledem na množství se případy neplnění všech zákonných povinností společnostmi zabývajícími se nakládáním s odpady, ať už se tak děje z důvodu dumpingových cen nepostačujících k řádnému plnění povinností v této oblasti nebo proto, že společnosti nedisponují potřebnými zařízeními na úpravu a odstranění odpadů.

Žalobce již v průběhu správního řízení poukazoval nato, že při stanovení požadavků na kvalifikaci uchazečů vycházel z evropské legislativy upravující nakládání s odpady, kde základním principem je **ochrana zdraví lidí a ochrana životního prostředí**. Žalobce poukázal také nato, že tento princip je v celé Evropské unii stále více upřednostňován, o čemž nejnověji svědčí nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 ze dne 14.5.2006, o přepravě odpadů.

Žalobce dále odkazoval na předpisy Evropské unie týkající se skládkování a upozornil, že podle rozhodnutí Rady 2003, které bylo implementováno do českého právního řádu vyhláškou č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu se **zásadním způsobem změnilы podmínky skládkování v Evropské unii**, například je zakázáno společné skládkování nebezpečných a komunálních odpadů a je tedy jasné, že některé skládky budou muset přehodnotit svoji další činnost. Proto žalobce požadoval, aby uchazeč doložil možnost disponovat pro plnění zakázky více zařízeními, neboť tak a jen tak bylo vysoce pravděpodobné, že bude schopen plnit zakázku po celou předpokládanou dobu.

S argumentací týkající se předpisů o nakládání s odpady se však žalovaný vypořádal pouhým konstatováním, že se orgán 1. stupně ani on nezabývá a ani nemůže zabývat odbornými otázkami odpadového hospodářství (strana 18, odstavec 47. napadeného rozhodnutí). Pokud však předmět výběrového řízení s těmito otázkami úzce souvisí a předpisy, které tyto otázky upravují, se odrazily v zadávací dokumentaci, nelze tyto argumenty zcela přehlížet. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu.

Žalovaný je toho názoru, že svůj závěr o tom, že žalobce coby zadavatel nesplnil povinnost uvedenou v § 30 odst. 3 zákona tím, že neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky (příčemž uvedený postup zadavatele mohl ovlivnit stanovení pořadí nabídek), již dostatečným a naprosto vyčerpávajícím způsobem odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Žalobní argumenty prakticky opakují námitky rozkladu a nelze souhlasit, že se žalovaný s těmito námitkami nezabýval. Úvahy žalovaného nejuvěstižněji shrnuje bod 43. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že způsob prokázání technické způsobilosti minimálním požadovaným množstvím zařízení, sám o sobě nemá bezprostřední souvislost s předmětem veřejné zakázky, když současně není blíže specifikováno, o jaké druhy zařízení s jakou kapacitou se má jednat. Jinými slovy, jestliže žalobce zvolil jako požadavek na

způsob prokázání kvalifikace dodavatelů doložení dispozice s minimálním počtem zařízení, pak tento požadavek nemá své opodstatnění, pokud není současně definováno, o jaký typ zařízení se jedná a jakou tato zařízení mají kapacitu. K porušení zákona žalobcem tedy nedošlo tím, že požadoval přehled technického vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb. Jak již bylo ale řečeno výše, zadavatelův požadavek na minimální počet zařízení k likvidaci odpadu a nakládání s ním (v tomto případě pět) sám o sobě, bez další specifikace pomocí objektivně stanovitelných parametrů (např. jejich kapacita nebo velikost), nesouvisí s předmětem veřejné zakázky.

Žalovaný k tomu dále doplňuje, že v důsledku porušení zákona žalobcem mohlo dojít k situaci, kdyby kvalifikační požadavky nesplnil dodavatel, který by disponoval jen např. čtyřmi zařízeními k odstraňování komunálních odpadů, přestože tato zařízení by měla dostatečnou kapacitu ke splnění předmětu veřejné zakázky. Dokonce nelze vyloučit situaci, kdy by jiný uchazeč doložil ve své nabídce dispozici s více než pěti zařízeními, avšak kapacita těchto zařízení by nedosahovala ani kapacity čtyř zařízení, nabídnutých dříve zmíněným uchazečem. Taktéž z pouhého počtu zařízení nelze dovodit, zda byla již přizpůsobena novým právním předpisům o nakládání s odpady, na které se odvolává žalobce v rámci poslední žalobní námitky. Požadavek na přehled technického vybavení tak, jak byl žalobcem stanoven, pak vede k nemožnosti objektivně a transparentně vzájemně porovnat podané nabídky.

Žalovaný k odkazu na předchozí rozhodovací praxi předně uvádí, že každý případ je třeba posuzovat individuálně již proto, že rozhodnutí správního orgánu nedisponují obecnou závazností. Jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí Úřadu, se specifiky konkrétního případu dostatečně zabývá, čemuž svědčí rozsáhlé odůvodnění. Navíc žalovaný neshledává v závěrech učiněných v rozhodnutí ze dne 9.3.2005, č.j. VZ/S17/05-151/941/05-če, jakýkoli rozpor s žalobou napadeným rozhodnutím, neboť i rozhodnutí ze dne 9.3.2005, č.j. VZ/S17/05-151/941/05-če, hovoří o povinnosti zadavatele stanovit určité minimální prahové úrovně způsobilosti konkrétně a jednoznačně v oznámení zadávacího řízení. Jak již bylo vysvětleno výše, požadavek na minimální počet zařízení k odstraňování odpadů bez další bližší specifikace povahy a velikosti těchto zařízení, nelze považovat za konkrétní a jednoznačný. Z tohoto důvodu sám o sobě nesouvisí s předmětem plnění veřejné zakázky.

Žalobce dále tvrdí, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, a to zejména v bodě 43 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že nikdy nebylo vysloveno, že zadavatel je povinen stanovovat požadavky na technickou způsobilost pomocí kapacity či velikosti jednotlivých zařízení, následně však dokazování zaměřil na otázku kapacity zařízení pro odstraňování odpadů. Žalobce znovu opakuje, že jeho postup může být posouzen jako porušení zákona pouze tehdy, pokud zákon skutečně porušuje, a ne tehdy, když se žalovaný domnívá, že žalobce měl postupovat jinak. V této souvislosti žalovaný opětovně odkazuje na ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona a uvádí, že žalovaný nikde neuvedl, z jakého výkladu tohoto ustanovení vycházel. Takový postup je podle žalobce v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který výslovně ukládá uvést v odůvodnění rozhodnutí, jakými úvahami se správní orgán řídil při výkladu právních předpisů.

Žalovaný odkazuje na své vyjádření k předchozí žalobní námitce. Nepopírá, že dokazování bylo mj. zaměřeno na zjištění, zda zařízení k odstraňování odpadů mají či nemají jednotnou kapacitu. Kdyby vyšlo v průběhu dokazování najevo, že existuje standardizovaná

podoba a velikost „zařízení k nakládání s odpady“ či „zařízení k likvidaci odpadů“, pak by požadavek žalobce na minimální počet zařízení mohl mít své opodstatnění. Bylo však zjištěno, že předmětná zařízení (např. skládky nebo spalovny odpadů) mají kapacitu různou. Taktéž ani žalobce v podaném rozkladu nerozporoval skutečnost, že kapacita zařízení není jednotně dána právními předpisy či technickými normami.

Žalovaný k druhé žalobní námitce závěrem doplňuje, že má zato, že jeho rozhodnutí vnitřně rozporné není. S ohledem na složitost daného případu je odůvodnění rozsáhlé a z důvodu větší přehlednosti je rozděleno na několik tématicky příbuzných částí. Nelze vytrhávat jednotlivé body odůvodnění z kontextu celého rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný poukazuje zejména na body 41., 43. či 49., které shrnují námitky, argumenty a reakce na ně do stručných závěrů. Současně také žalovaný nesouhlasí s tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedl, jak vykládal ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona. Žalovaný se domnívá, že skutkový popis případu a vyřízení všech námitek rozkladu naopak dostatečný výklad tohoto ustanovení podávají. Žalovaný má navíc zato, že neexistuje rozpor mezi jeho výkladem § 33 odst. 1 písm. c) zákona a výkladem tohoto ustanovení žalobcem. Sporná v daném případě byla spíše otázka výkladu § 30 odst. 3 zákona, jehož porušení se žalobce dopustil.

Dále žalobce vytýká žalovanému i Úřadu, že se nevypořádali se skutečností, že požadavek žalobce coby zadavatele na prokázání technické způsobilosti nesměřoval k prokázání požadovaného počtu zařízení do budoucna, ale za rok 2004. Žalobce dále odkazuje na české i komunitární právní předpisy z oblasti odpadového hospodářství a základní principy ochrany životního prostředí, jak ostatně již uvedl v podaném rozkladu.

Žalovaný k poslední žalobní námitce především upozorňuje, že § 33 odst. 1 písm. c) zákona hovoří o přehledu o technickém vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb. Z dikce tohoto ustanovení je tedy zřejmé, že se zde hovoří o technickém vybavení využívaném uchazečem v budoucnu, nikoli využívaném při realizaci jiné veřejné zakázky v minulosti. Nicméně žalovaný má zato, že otázka, zda žalobce požadoval přehled o technickém vybavení za rok 2004 nebo v době plnění předmětu zakázky, nemá z věcného hlediska jakýkoli vliv na posouzení případu, neboť nesouvisí s tím, co bylo žalobci vytýkáno.

Krajský soud v Brně si od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu k věci se vztahujícího. Součástí správního spisu jsou zejména rozhodnutí, uvedl pro Ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.1.2007, č.j. S 249/05-21310/2006/510-če, dále rozklad podaný žalobcem ze dne 23.1.2007, dále rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18.4.2007, č.j. R036/2007/02-07654/2007/310-Šp, které nabylo právní moci dne 20.4.2007.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a v rozsahu jejich napadení žalobou (§71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem oba účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Správní orgán rozhodl ve svých shora citovaných rozhodnutí tak, že žalobce jako zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 102 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb.,

o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) tím, že uzavřel smlouvu s vybranými uchazeči, přičemž nedodržel postup pro přidělení veřejné zakázky „Zajištění nakládání s komunálním odpadem, vč. zajištění provozování sběrných dvorů, pro Statutární město Hradec Králové“ stanovený zákonem, neboť nesplnil povinnost uvedenou v § 30 odst. 3 zákona, tím, že neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, přičemž uvedený postup zadavatele mohl ovlivnit stanovení pořadí nabídek. Dále je k tomu třeba uvést, že zadavatel v oznámení zadávacího řízení, resp. v zadávací dokumentaci, uvedl požadavek na technickou způsobilost uchazečů tak, že „uchazeč splní kvalifikační kritéria technické způsobilosti mj. předložením přehledu o průměrném počtu technického vybavení, zpracovaného podle kategorií: zařízení k odstraňování komunálních odpadů, ostatní zařízení pro nakládání s komunálními odpady (např. dotřídňovací linka, kompostárna, kontinuální lisovací zařízení), užívaného a provozovaného uchazečem za období roku 2004, a to formou prohlášení, přičemž ustanovený limit je: celkový minimální počet dopravních prostředků pro nakládání s odpady musí být 70 kusů, celkový minimální počet zařízení k odstraňování komunálních odpadů musí být 5 kusů, celkový minimální počet ostatních zařízení pro nakládání s odpady musí být 5 kusů (dále budou v rozhodnutí všechny tyto druhy zařízení uváděny jen jako „zařízení“). Přílohou prohlášení bude seznam se specifikací těchto zařízení s uvedením lokalizace“. Správní orgán ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že ve chvíli kdy zadavatel jako požadavek kvalifikace uchazečů stanoví dispozici s minimálním množstvím zařízení, která sama o sobě nejsou co do druhu blíže specifikována a jejich kapacita není také nikde definována, musí tento požadavek doplnit o další skutečnosti, který takovýto požadavek objektivizují. Dospěl také k závěru, že zadavatel byl alespoň přibližně schopen na základě svých zkušeností s prováděním dosavadního sběru a likvidace odpadu objektivně určit potřebnou velikost (kapacitu) i druh zařízení a adekvátně k tomu pak stanovit minimální požadavky na technickou způsobilost uchazečů. Správní orgán tedy uzavřel, že pro posouzení zda je uchazeč technicky způsobilý plnit předmět technické zakázky, je v daném případě rozhodující kapacita či velikost požadovaných zařízení.

Požadav
žele v
ZD

Podle ustanovení § 30 odst. 3, věty poslední zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen omezit rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky. Podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) bodu 3. toho též zákona, technickou způsobilost prokazuje uchazeč nebo zájemce, jde-li o veřejné zakázky na služby, přehledem o technickém vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb.

Soud se nejprve zaměřil na otázku posouzení zda-li správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když shledal pochybení zadavatele, že nesplnil povinnost uvedenou v ustanovení § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách tím, že neomezil rozsah požadovaných informací o kvalifikaci dodavatelů pouze na informace bezprostředně související s předmětem veřejné zakázky, přičemž uvedený postup zadavatele mohlo ovlivnit stanovení pořadí nabídek. Soud má zato, že zadavatel v tomto případě stanovil v zadávací dokumentaci kvalifikační kritéria na prokázání technické způsobilosti v souladu se zákonem konkrétně s ustanovením § 33 odst. 1 písm. c) bodu 3. Konkrétně požadoval prokázání dispozice s technickým vybavením, a to minimálním počtem dopravních prostředků pro nakládání s odpady, a to 70 kusů, minimální počet zařízení k odstraňování komunálních odpadů 5 kusů a minimální počet ostatních zařízení pro nakládání s odpady 5 kusů. Soud má však v zato, že tomto konkrétním případě nelze použít ustanovení § 30 odst. 3, věty poslední zákona o veřejných zakázkách, neboť toto ustanovení nemá sloužit k tomu, aby zadávací dokumentace byla z hlediska kvalifikačních

předpokladů či kritérií co nejpřesnější. Naopak toto ustanovení má sloužit k tomu, aby zadavatel nepožadoval informace o kvalifikaci dodavatelů, které bezprostředně nesouvisí s předmětem veřejné zakázky. Jinak řečeno má toto ustanovení sloužit k tomu, aby zadavatel nediskriminoval ostatní dodavatele např. v tom smyslu, že bude požadovat nadbytečné informace o kvalifikaci dodavatelů, které nemají bezprostřední vztah k předmětu veřejné zakázky. Z toho je třeba dovodit, že zadavatel nemůže stanovit požadavky na prokázání kvalifikace, jež s předmětem veřejné zakázky věcně nesouvisí. Navíc je třeba poukázat nato, že pojem „bezprostředně“ lze vyložit i tak, že zadavatel nemůže stanovit ani takové požadavky, jež by sice s předmětem zakázky souvisely, nikoli však přímo, a byly by v tomto směru požadavky extenzivními. Toto ustanovení klade tedy zvýšené požadavky na zadavatele, který musí před oznámením zadávacího řízení pečlivě zvážit splnění jakých minimálních kvalifikačních požadavků je skutečně potřeba ke splnění konkrétní veřejné zakázky, kterou hodlá zadat. Toto konkrétní ustanovení tedy nelze použít jak jej použil správní orgán, v tomto případě k upřesnění kvalifikačních kritérií a to v případě kapacity velikosti požadovaných zařízení, když ze zákona vyplývá, že technická způsobilost je prokázána přehledem o technickém vybavení, kterým bude uchazeč disponovat při poskytování služeb. Jinými slovy, toto ustanovení slouží k tomu, aby uchazeči o veřejnou zakázku nemohli být ze strany zadavatele diskriminováni tím, že zadavatel po nich bude požadovat nadbytečné informace, které bezprostředně nesouvisí s předmětem veřejné zakázky, ale naopak neslouží k tomu, aby správní orgán ukládal zadavateli povinnost upřesňovat technickou způsobilost dodavatelů, v tomto případě v oboru služeb. Na základě uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, když na straně zadavatele shledal, že tento nesplnil povinnost uvedenou v § 30 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.

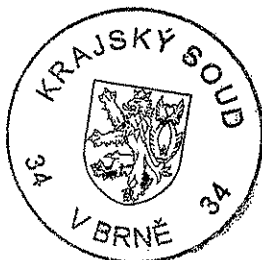
Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zrušil pro nezákonnost v souladu s ustanovení § 78 odst. 1, věty první s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto s souladu s ustanovením § 60 odst. 1 tak, že žalobci byla přiznána plně náhrada nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč což je zaplacený soudní poplatek. O těchto nákladech bylo rozhodnuto tak jako je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 16.5.2008

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu